

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

กล่าวได้ว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเภทเดียวที่กลัวความตาย ในลักษณะที่ความกลัวความตายเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เกิดความวิตกกังวล ตั้งแต่ความตายนั้นยังมาไม่ถึง อย่างไรก็ตามความกลัวความตายเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์รังสรรค์ศิลปวิทยาการและความรู้ต่างๆขึ้นมามากมาย ตั้งแต่ศาสนา การแพทย์มาจนถึงการเมือง แนวความคิดในเรื่องความกลัวความตายของมนุษย์ที่สร้างให้เกิดความคิดและความรู้ทางปรัชญาการเมืองขึ้นมาทั้งปรัชญาการเมืองยุคโบราณหรือยุคคลาสสิกกับปรัชญาการเมืองยุคใหม่ นับตั้งแต่นักปรัชญาการเมืองคนแรกอย่างโสเครตีส (Socrates) ความคิดของโสเครตีสกลายเป็นแบบอย่าง ความรู้และแรงบันดาลใจให้กับเหล่าสานุศิษย์คนสำคัญอย่างเพลโตและอริสโตเติล แนวคิดในทางคริสต์ศาสนาผ่านรูปแบบความเป็นมรณสักขี (martyr) ของพระเยซูคริสต์

ความกลัวความตายสร้างให้เกิดความรู้ในความกลัวความตาย มาจากความคิดของนักปรัชญาอย่างโสเครตีส โสเครตีสสร้างความรู้ในความตายเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าในการมองความตายเป็นเรื่องที่น่ากลัว มีความลึกซึ้ง เป็นสิ่งที่ไม่มีความแน่นอนที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญกับมัน มาเป็นการพิจารณาในแง่ของการปลดปล่อยชีวิตออกจากพันธนาการทางด้านร่างกาย (body) ไปสู่ความเป็นอมตะทางด้านจิตวิญญาณ (soul) ซึ่งเป็นโลกที่มีคุณค่ามากกว่าโลกทางกายภาพ จิตวิญญาณเป็นสิ่งที่โสเครตีสให้ความสำคัญในฐานะเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เข้าถึงความรู้ของแบบ (Idea of Form)

ปัญหาในเรื่องความรู้ในความกลัวความตายเป็นสิ่งที่อยู่ในความคิดและความสนใจของมนุษย์มาตลอดปรากฏอยู่ในทุกอารยธรรมโบราณ ภายใต้การตีความและคำอธิบายทางความเชื่อทางศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือธรรมชาติความเข้าใจของมนุษย์ จนกระทั่งพัฒนาการทางศิลปวิทยาการของอารยธรรมกรีกโบราณมีความก้าวหน้า สามารถมีความรู้ก้าวออกจากรูปแบบและกรอบอธิบายในเชิงเทพกรณัม (mythology) มาสู่การเกิดขึ้นของความรู้ทางปรัชญาและปรัชญาการเมืองตามลำดับ ซึ่งกำเนิดและความรู้ทางด้านปรัชญาและปรัชญาการเมืองของกรีกโบราณ เริ่มที่นครรัฐเอเธนส์และรักปรัชญาอย่างโสเครตีส มีความหมายและความสำคัญต่อความรู้และคำอธิบายในเรื่องของความกลัวความตาย ซึ่งเป็นประเด็นหลักที่จะได้ศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและความแตกต่างในเรื่องของความกลัวความตายที่มีผลต่อการเกิดของความรู้ทางด้านปรัชญาการเมืองของโสเครตีส ในฐานะตัวแทนของปรัชญาในยุคคลาสสิกกับสมัยใหม่
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลทางความคิดในเรื่องความกลัวความตายของโสเครตีสที่ส่งอิทธิพลต่อความคิดทางปรัชญาการเมือง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดมุมมองในเรื่องของการเชื่อมโยงความกลัวความตายที่มีผลต่อความคิดและความรู้ทางด้านปรัชญาการเมืองในประเด็นและแง่มุมต่างๆ ของโสเครตีสซึ่งเป็นตัวแทนของปรัชญาการเมืองยุคโบราณ
2. การนำไปเผยแพร่ผ่านการตีพิมพ์ลงวารสารในประเทศ ทางด้านความคิดทางการเมืองและปรัชญาการเมือง
3. การนำความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยมาใช้ประกอบในการเขียนเอกสารและประมวลสาระชุดวิชาของสาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง*

ความกลัวความตายมีความเชื่อมโยงและเกี่ยวข้องกับความรู้ทางด้านปรัชญาการเมืองมาตั้งแต่จุดกำเนิดของปรัชญาการเมือง ที่อาจกล่าวได้ว่าปรัชญาการเมืองของโสเครตีสมาจากเหตุการณ์ที่โสเครตีสถูกศาลประชาชนเอเธนส์พิจารณาคดีพิพากษาคัดสินประหารชีวิต แม้ว่าโสเครตีสจะน้อมรับคำพิพากษา แต่โสเครตีสมีข้อโต้แย้งต่อคำพิพากษาและความรู้ที่ใช้ในการตัดสินประหารชีวิตเขา อย่างไรก็ตามความตายของนักปรัชญาการเมืองอย่างโสเครตีสได้สร้างให้เกิดความรู้ในเรื่องของการดูแลและควบคุมจิตวิญญาณที่กลายมาเป็นแนวคิดหลักมีอิทธิพลและกินระยะเวลาอย่างยาวนานจนถึงปลายยุคกลาง ขณะที่ยุคสมัยใหม่ความกลัวความตายได้กลายมาเป็นต้นกำเนิดของรูปแบบการปกครอง อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบและการควบคุมดูแลจากผู้ปกครองใหม่ที่เรียกว่ารัฐ

1. ความตายของโสเครตีสจุดเริ่มต้นของจุดจบ (the beginning of the end)

พฤติกรรมและการปฏิบัติตนของโสเครตีสที่ได้รับการบันทึกทั้งจากสานุศิษย์และเพื่อนอย่างเพลโตและเซนโนโฟน สะท้อนถึงความคิดทางปรัชญาของโสเครตีส โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดทางการเมือง หรือความรู้ทาง

การเมืองในรูปแบบของปรัชญาการเมือง ซึ่งเป็นความรู้ที่ทำให้โสเครตีสต้องทะเลาะกับชาวเอเธนส์ เฉพาะอย่างยิ่งกับคนส่วนใหญ่ที่ถือกฎหมายในสถานะของลูกขุน ตัดสินคดีความนำมาสู่การตัดสินลงโทษโสเครตีสด้วยการดื่มยาพิษ ‘hemlock’ ซึ่งเป็นเหตุการณ์นำไปสู่การจบชีวิตของโสเครตีส แต่ก็ก็เป็นจุดเริ่มต้นตำนานของโสเครตีสเองและความรู้ที่ผู้อื่นเขียนถึงโสเครตีสในฐานะต้นแบบของความเป็นนักปรัชญา ส่วนในกรณีของเพลโตคือตัวอย่างที่ดีที่ได้รับแรงบันดาลใจจากโสเครตีส

ความตายของโสเครตีสคือจุดเริ่มต้นของความรู้ทางปรัชญา ความรู้ที่ดำเนินผ่านโสเครตีสในฐานะตัวแบบการมีและใช้ชีวิตในทางปัญญา มีความรู้ นำ (philosopher as a way of good life) ปรากฏรายละเอียดผ่านทางผลงานของนักประวัติศาสตร์อย่างเซโนฟอน (Xenophon) กับเพลโต

2. โสเครตีส/เพลโตกับปรัชญาว่าด้วยความพยายามในการเอาชนะความกลัวความตาย

สำหรับโสเครตีสปรัชญามันคือการใช้ชีวิต (way of life) ที่เกิดจากความหลงใหลและอุทิศตัวให้มันตลอดชีวิต เพื่อการหลุดพ้น สังเกตว่าการมีชีวิตในทางแสวงหาปัญญาหรือความเป็นนักปรัชญาของโสเครตีสเป็นการกระทำผ่าน ‘ปาก’ ในช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่ถูกใช้ในการสนทนา และใช้ ‘ปาก’ ดื่มยาพิษที่ทำจากต้นเฮมล็อกเพื่อจบชีวิตตนเอง¹

กล่าวได้ว่าปรัชญาของเพลโตจึงเป็นความรู้ที่ให้จิตวิญญาณในส่วนที่เป็นปัญญาสามารถเข้าถึงความรู้ในรูปแบบ (Form) ที่มั่นคงสภาพเดิมโดยไม่มีเปลี่ยนแปลง ดำรงอยู่อย่างถาวรแตกต่างไปจากความรู้ที่ได้มาหรือเข้าถึงด้วยการใช้ผัสสะที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด จึงมีความไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งมาจากธรรมชาติที่ต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดและเงื่อนไขจากตัวบุคคล เวลาและสถานที่ ผัสสะการรับรู้ (senses) และอารมณ์ความรู้สึก นอกจากนี้ไม่น่าเชื่อถือแล้ว มันยังมีความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งความต้องการ ความกลัวที่เกิดขึ้นและดับไปเหล่านี้เป็นสิ่งที่ขัดขวางและเป็นอุปสรรคไม่ให้คุณคนเข้าถึงความรู้ที่แท้จริงได้ มีหน้าซ้ำผัสสะและร่างกายเป็นสาเหตุที่นำมามนุษย์ไปสู่ความขัดแย้งเหมือนอย่างเพลโตอธิบายว่า

‘ผัสสะสร้างให้มนุษย์เราเกิดความต้องการ ความอยากปรารถนา ความกลัว มายาคติทุกประเภทและสิ่งทีปราศจากสาระเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ในความจริงและที่ปรากฏออกมาไม่เคยมีความคิดประเภทใดที่ถือกำเนิดมาจาก (การรับรู้) ร่างกาย มีเพียงแต่ร่างกายและความต้องการของมันทำให้เกิดสงคราม ความขัดแย้ง

¹Emily Watson. (2007) The Death of Socrates. Cambridge : Harvard University Press.,p.15.

และการรบราฆ่าฟันกัน การศึกสงครามทั้งหลายมีสาเหตุมาจากความต้องการที่จะครอบครองความมั่งคั่ง ร่างกาย และการที่เราตามใจมันคือสิ่งที่ทำให้เราต้องตกเป็นทาสมัน...และเป็นสิ่งที่ป็นอุปสรรคให้มนุษย์เข้าไม่ถึงปัญญา'²

ศาสตราจารย์ทางด้านคลาสสิก W.K.C. Guthrie ตั้งข้อสังเกตไว้อย่างน่าสนใจว่า หากเปรียบเทียบชีวประวัติของโสเครตีสกับของจีซัส (Jesus) ในเบื้องต้นนั้นโสเครตีสคือแบบอย่างให้แก่จีซัส ผ่านเรื่องของวีรกรรมในความเป็นภรรยาสักขี (matyrdom)³ โสเครตีสในฐานะของการเป็นแบบอย่างภรรยาสักขีทางโลก (secular matyrdom) ถึงขั้นต้องมีการพิสูจน์ ยอมแลกและสละชีวิตเพื่อยืนยันและรักษาความรู้หรืออุดมการณ์ที่ตัวเองเชื่อมั่นว่ามีความถูกต้อง โสเครตีสตายไม่ได้มาจากคมหอกหรือคมดาบ แต่ตายด้วยการสมัครใจดื่มยาพิษแฮมลิออค ถือเป็นความตายที่สงบไม่มีความรุนแรงและความเจ็บปวด⁴

การตายในนามของพระเจ้าและคริสตศาสนา (sanctifying cruelty) การทรมานทารุณ (torture) กลายมาเป็นหนทางไปสู่การปลดปล่อย (salvation) ทั้งตัวบุคคลและเลยไปช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ภรรยาสักขีผู้เจ็บปวดทรมานด้วยวิธีการลงโทษผ่านการตรึงกางเขน (crucification) จากการถูกการไล่ล่าจากเจ้าหน้าที่โรมัน ในช่วงเริ่มต้นของคริสตศาสนาถูกยกสถานะกลายมาเป็นนักบุญ (saint) ไม่ว่าจะเป็นสันตะปาปาองค์แรกอย่าง Saint Peter, Saint Andrew, Saint Lawrence, Saint George และ Saint Catherine โดยมีสถานะเป็นรองเพียงแค่พระเยซู⁵

ซึ่งอิทธิพลของโสเครตีสยังกลายมาเป็นแบบอย่างของนักปรัชญา นักการเมืองและนักต่อสู้ผู้ที่ยืนหยัดยึดมั่นในหลักการความรู้และอุดมการณ์อย่างแน่วแน่และมั่นคง กลายมาเป็นวีรชนผู้ยอมตายดีกว่าที่จะให้ละทิ้งหรือบิดเบือนความรู้และอุดมการณ์ เป็นความตายที่สูงส่งในนามของปิตุภูมิ แผ่นดิน ชาติ ศักดิ์จะธรรม หลักการ ความรู้ ความถูกต้องและมวลมนุษยชาติที่เราจะเห็นได้จากตัวอย่างในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติในทุกยุคสมัยได้มีบุคคลที่เดินตามรอยปัญญาของโสเครตีสมาตลอด

คำอธิบายของอริสโตเติลในหนังสือ The Politics ที่ต้องการให้มนุษย์กลายมาเป็นสัตว์การเมือง (zoon politikon) ซึ่งหากพิจารณาในเบื้องต้นแล้วมีต้นเหตุมาจากความกลัวความตาย หากมนุษย์ไม่มีคุณสมบัติของความ เป็นสัตว์การเมืองเป็นสิ่งที่คอยควบคุมเอาไว้มนุษย์ก็มีความเป็นอยู่ เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แตกต่างไปจากสัตว์หรือ อาจจะเลวร้ายกว่าเสียด้วยซ้ำ

²Plato. Phaedo. Oxford : Oxford University Press : 66C-D.

³W.K.C. Guthrie. (1971) Socrates. Cambridge: Cambridge University Press.,pp.13-14.

⁴Emily Wilson. (2007) The Death of Socrates. Cambridge : Harvard University Press.,pp.4-5.

⁵Steven Pinker. (2012) The Better Angels of Our Nature. London : Penguin Books.,pp.19-20.

‘มนุษย์นั้นเมื่อถึงความสมบูรณ์พร้อม ก็คือสัตว์อันสุดแสนประเสริฐเหนือกว่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย แต่เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์แยกขาดจากเรื่องของกฎหมายและความยุติธรรมเสียแล้ว มนุษย์ก็คือสัตว์สุดแสนเลวร้ายเหนือสรรพสัตว์ทั้งหลาย...สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นให้ประจักษ์ชัดว่า หากมนุษย์ดำรงอยู่โดยปราศจากเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมเสียแล้ว เขาคือสัตว์ที่แสนจะโหดร้ายและป่าเถื่อน มีความเลวร้ายกว่าสิ่งอื่นใด อันเนื่องมาจากต้องคอยปฏิบัติตามคำสั่งการของกิเลสและความอยากปรารถนาอันไม่มีที่สิ้นสุด’⁶

เราจะสังเกตเห็นได้ว่าคำอธิบายที่อริสโตเติลกล่าวถึง หากมนุษย์ใช้ชีวิตและมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยปราศจากกฎเกณฑ์ ยึดในหลักการของคุณธรรมและการลงโทษผู้กระทำความผิดเสียแล้ว มนุษย์ก็มีศักยภาพและความสามารถที่จะสร้างสิ่งที่เลวร้าย ความสูญเสียให้แก่กันและกันได้มากกว่าสัตว์ประเภทอื่น⁷ ยกตัวอย่างเช่นสัตว์ประเภทอื่นหาและล่าอาหารเพื่อตอบสนองความต้องการความอยากตามธรรมชาติ (life necessary) เมื่อตอบสนองความต้องการตามสัญชาตญาณความอยากเสร็จก็ยุติการล่าลง แต่มนุษย์ไม่เป็นเช่นสัตว์ การล่า การแสวงหาอาหารของมนุษย์ไม่วางอยู่บนพื้นฐานเพื่อตอบสนองความหิวตามธรรมชาติเท่านั้น เหตุผลในการล่าและฆ่าของมนุษย์อาจจะเป็นเรื่องของความต้องการสะสม เรื่องของอำนาจ เป็นความต้องการครอบครองหรือเพื่อความบันเทิงและเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน ที่ต่อมาอริสโตเติลเองกล่าวถึงการก่ออาชญากรรมครั้งยิ่งใหญ่ของมนุษย์นั้นไม่ได้มาจากความต้องการขั้นพื้นฐานที่ตอบสนองเพียงเรื่องปากท้องในการมีชีวิตอยู่รอด (life necessities) แต่มาจากความต้องการมีชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย (extravagant)⁸

อิทธิพลของปรัชญากรีกโบราณโดยเฉพาะอย่างคิดความคิดของเพลโตส่งอิทธิพลต่อนักปรัชญาในช่วงต้นยุคกลาง ที่ปรัชญาของคริสต์ศาสนาเริ่มต้นด้วยทางเซนต์ ออกุสติน (Saint Augustine) ในฐานะของนักปรัชญาและนักเทววิทยา ผู้นำความคิดอันสูงส่งของเพลโตมาสู่ศาสนิกชนชาวคริสต์ (Platonic for Christian mass) ออกุสตินอธิบายว่ามนุษย์ไม่ได้มีแค่ตัวตนภายนอกหรือร่างกายเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีตัวตนภายใน (inner man) ซึ่งเป็นสาระตัวตนที่แท้จริง ตัวตนภายในหรือจิตวิญญาณ (soul) ยังมีความสามารถ (faculty) ที่ร่างกายภายนอก

⁶‘Man, when perfected, is the best of animals; but if he be isolated from law and justice he is the worst of all. ...That is why, if he be without virtue, he is most unholy and savage being, and worse than all others in the indulgence of lust and gluttony.’ (Politics, 1959: 1253a15-16)

⁷ในแง่ความคิดในเรื่องความเป็นสัตว์การเมืองของมนุษย์ มีมาก่อนหน้าแนวคิดในเรื่องสภาวะธรรมชาติของโทมัส ฮอบบส์ (Thomas Hobbes) ในลักษณะที่ว่าหากมนุษย์ไม่เป็นสัตว์การเมืองมนุษย์ อยู่อย่างปราศจากคุณธรรมเสียแล้วความเป็นอยู่ของมนุษย์ก็ไม่แตกต่างไปจากสภาวะธรรมชาติที่อยู่กันเองโดยปราศจากการมีผู้ปกครองที่จะใช้อำนาจและกำลังบังคับ

⁸Aristotle. (1974) The Politics. Translated with an introduction by T.A. Sinclair. Harmondsworth: Penguin Books., Book II. Chapter 7.

หรือผัสสะของมนุษย์ไม่สามารถทำได้ ได้แก่ความจำ ปัญญาและเจตจำนงหรือความรัก ผลงานชิ้นหลักและมีความสำคัญอย่าง The Confession⁹ คือการลงลึกเพื่อไปสำรวจ สนทนากับตัวตนภายใน ในแง่นี้ออกุสตินใช้ชีวิตเหมือนกับต้นแบบของความเป็นนักปรัชญาอย่างโสเครตีส ปฏิบัติตัวและใช้ชีวิตอยู่บนหลักของการจงู้งักและหมั่นตรวจสอบตนเอง ซึ่งก็คือการมองกลับเข้าไปข้างใน ที่วัตรปฏิบัติของนักปรัชญาดังกล่าวเมื่อมาถึงมือของออกุสตินก็ถูกเน้นย้ำมาเป็น เรื่องของการอยู่กับตัวตนภายในเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรปฏิบัติ ‘จงอย่าออกไปภายนอก จงกลับไปภายในตัวคุณเอง ความจริงสถิตย์อยู่ภายใน’ สำหรับออกุสตินและคริสต์ศาสนาความจริงคือสิ่งที่ (ซ่อน) อยู่ข้างในตัวมนุษย์ ในประเด็นนี้เพียงพอที่จะสรุปได้ว่า ออกุสตินเป็นผู้ได้สืบทอดจารีตความคิดในเรื่องจิตวิญญาณที่อยู่ในฐานะของแบบและความเป็นอมตะมาจากโสเครตีสและเพลโต แต่เป็นเพลโตในภาคพื้นดิน แต่ถูกปรับเนื้อหาเข้าไปให้กับมวลชน ในขณะเดียวกันก็เป็นการปฏิเสธจารีตทางการเมืองของกรีกและโรมัน ที่เคยให้ความสำคัญกับโลกภายนอกซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะ ในรูปแบบของการเป็นสถานที่ให้ผู้คนมาพบปะกันไม่ว่าจะเป็นย่านตลาด (agora) ของชาวกรีกหรือเป็นลานกว้างสาธารณะของชาวโรมัน (forum) หวนกลับมาสู่พื้นที่ภายในจิตใจของตนเอง¹⁰

นิยามศัพท์/นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

1. ความกลัวความตาย หมายถึงคุณลักษณะเฉพาะของมนุษย์ทำให้มนุษย์คิดสร้างความรู้ที่เกิดจากความกลัวความตาย ปรากฏทั้งในรูปแบบความรู้ทางการแพทย์ ศาสนาและปรัชญา ในแง่นี้ส่วนหนึ่งอารยธรรมของมนุษยชาติได้ถือกำเนิดหรือมีที่มาจากความกลัวความตาย

2. ปรัชญาการเมือง หมายถึงสาขาหนึ่งในห้าสาขาหรือแขนงของปรัชญาที่ให้ความสำคัญกับความรู้อาณาจักรเมือง ซึ่งเป็นความรู้เพื่อใช้ในการตัดสินใจด้านคุณค่า (value judgement) การรู้จักแยกแยะเพื่อหาความแตกต่าง (diacritic) ระหว่างรูปแบบการปกครอง ผู้ปกครองที่ดี เลว ยุติธรรม อยุติธรรม คุณธรรมทั้งในส่วนของผู้ปกครองกับผู้ใต้ปกครอง รวมไปถึงหลักการและแนวความคิดที่สำคัญในการศึกษาและเข้าใจการเมือง อาทิ ความเป็นพลเมือง ความยุติธรรม สิทธิ เสรีภาพ ความเท่าเทียม อำนาจและความชอบธรรมขององค์อธิปัตย์และการมีพันธะทางการเมือง

⁹ กล่าวได้ว่าจารีตในการมองลึกเข้าไปข้างในตัวเองของออกุสตินกลายมามีอิทธิพลและเป็นแบบอย่างให้กับความคิดและงานเขียนของนักปรัชญาในยุคต่อมาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรเน เดสการ์ต (Rene Descartes) และรูสโซ

¹⁰ Julian Marias. (1967) History of Philosophy. Translated from the Spanish by Stanley Appelbaum and Clarence C. Strowbridge. New York: Dover Publications, Inc., pp.116-121.

3.ปรัชญาการเมืองคลาสสิกหรือปรัชญาการเมืองโบราณ หมายถึงผลงานของโสเครตีส เพลตโตและ อริสโตเติลมาจากพัฒนาการนักปราชญ์ชาวไอโอเนียน (Ionian) ที่สนใจศึกษาสรรพสิ่งในธรรมชาติและโสเครตีส ประกอบด้วยผลงานของเพลโต อริสโตเติล ยุคเฮเลนนิสติก (Hellenistic) และโรมันจนมาสิ้นสุดลงเมื่อกรุงโรมโดน ทางผู้รุกรานคือกลุ่มอนารยะชนทำลายและการกลืนกลายโดยคริสตศาสนาในช่วงประมาณศตวรรษที่ห้า

ระเบียบวิธีการวิจัย

-การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ซึ่งเป็นการวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยมีการแยกออกเป็นการวิจัยเอกสารชั้นต้น ได้แก่งานเขียนของนักปรัชญาการเมือง โสเครตีสมี เนื้อหาความคิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของควายตาย (original text/canon) และการเกิดขึ้นของปรัชญาการเมือง โดยมีรายละเอียดประกอบด้วยบทสนทนา Apology, Crito, Phaedo, Phaedrus และ The Republic โดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงความพยายามในการศึกษาความหมายโดยนัย (connotation/implication meaning) ที่ซ่อนอยู่ในงานเขียนคลาสสิก (esoteric) ประกอบเข้ากับการศึกษางานเขียนในลักษณะของการตีความ (interpretation text/secondary text) ถือเป็นกรวิจัยเอกสารชั้นรอง ของนักวิชาการทางด้านปรัชญาการเมือง คลาสสิก ซึ่งเป็นการตีความหลักมาใช้อธิบายประกอบเพื่อทำความเข้าใจตัวเนื้อหา (understanding) และความหมาย (meaning) ของตัวเนื้อหาหลัก ซึ่งเป็น ‘การตั้งวางตัวบทบาทในบริบทที่เหมาะสม’ (locate a text within its appropriate context)¹¹ นอกจากนี้ยังได้ใช้รูปแบบของการศึกษาในเชิงบริบท (contextual) เฉพาะอย่างยิ่งบริบทแวดล้อมในทางความคิดและภูมิปัญญา (idea/concept and intellectual) ในรูปแบบของการ วิเคราะห์เหตุการณ์ เงื่อนไขและปัจจัยในทางประวัติศาสตร์เพื่อเป็นการเสริมความเข้าใจในตัวเนื้อหา ค้นหา ความหมายดั้งเดิมที่ดำเนินอยู่ภายใต้บริบทพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ความเชื่อมโยงและสัมพันธ์ระหว่างนัก ปรัชญาการเมืองกับเหตุการณ์ทางสังคมการเมือง ตลอดจนเจตจำนง (intention) ของการสร้างความรู้ของนัก ปรัชญาแต่ละคนด้วย โดยผู้วิจัยจะนำแนวคิดในการวิเคราะห์ตีความบริบทของนักประวัติศาสตร์ความคิดทางการเมือง ลี โอ สเตร้าส์ (Leo Strauss) และควินติน สกินเนอร์ (Quentin Skinner) มาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

¹¹ Quentin Skinner. (2010) The Foundations of Modern Political Thought. Volume 1 : The Renaissance. Cambridge : Cambridge University Press.,p.xiv.